

[Ole M. Nielsen]

sig om, hvem der har en lille smule forståelse for miljøproblemer, og hvem der ikke har. VKZ kan overhovedet ikke lide miljø- og energiafgifter, og fru Anne Birgitte Lundholt var i sit seneste indlæg oppe at præsentere sin tillid til uhæmmet vækst: En virksomhedsleder, der ansatte folk på livet løs for enhver pris åbenbart. Den tror vi ikke på; vi tror ikke, vi løser verdens problemer med vækst, ikke engang vores beskæftigelsesproblemer – det er kun marginalt i hvert fald.

Jeg kan ikke lade være med at anbefale en lille bog, jeg fik lejlighed til at læse en times tid lørdag eftermiddag – længere varede det såmænd ikke – som hr. Harald Agerley, tidligere direktør på Danfoss, nuværende formand for bestyrelsen for Danfoss, har skrevet, og som hedder »Miljø og markedsøkonomi«. Deri beskriver han tydeligt verdens problemer med befolkningsstilvæksten og øget forbrug og gør opmærksom på, at det er nødvendigt at gøre noget ved dem, med indgreb som energifgifter, emissionstilladelser og på anden måde. Jeg tror ikke, at hr. Harald Agerley kan mistænkes for at repræsentere den stygge venstrefløj i dansk politik; det vil jeg ikke mene med den fortid, han har på den bette butik dernede på Als.

VKZ vil måske have energifgifter, hvis de kommer sådan tilpas bagefter de andre lande, som vi kan sammenligne os med. Men det er ikke nok for os. DK, Danmark, skal leve op til de internationale forpligtelser, vi har, og vi skal gå foran. Men selvfølgelig er det nødvendigt, at vi får resten af verden med. Men resten af verden kommer ingen steder, hvis der ikke er nogen, der går foran. Og det bliver altså nødt til at være dem, der har råd til det. Uanset hvad oppositionen siger, har vi faktisk råd til det. Vi har ikke råd til hvad som helst, men vi har et ganske betragteligt overskud på vores betalingsbalance i øjeblikket, og det er faktisk et godt rygstød at have, når vi går forsigtigt foran på et område som dette.

Det betyder ikke, at vi ikke skal fjerne uheldige tilfælde, som hr. Peter Hansen-Nord ganske rigtigt fremhæver, men regeringen er faktisk i gang med at forhandle nogle af de uheldige tilfælde på plads.

Vi går selvfølgelig imod det foreliggende beslutningsforslag.

Poul Nielson (S):

Den 4. marts var jeg ovre i Naturgas Syds område for at være med til indvielsen af et kraftvarmeværk på et gartneri. Ved den lejlighed sagde Naturgas Syds formand, Egon Lorentzen – en god venstremand – at nu måtte vi endelig love, at vi ikke ville røre ved tiøren i tilskuddet til elproduktion på decentral basis.

Det er et meget udbredt ønske, at der er fasthed og stabilitet i forbindelse med den ordning, der nu er lavet med hensyn til, at man kan bygge uafhængige små decentrale kraftvarmeværker især i industrien, hvor man står og tæller på knapperne. Og jeg vil sige, at uanset at der selv i en debat som den, vi har haft i dag, kan komme til at ske det, at der siges noget fornuftigt, er det foreliggende forslag i sig selv udtryk for noget, der kun er negativt set i sammenhæng med, hvor vigtigt det er, at denne tiøre og de vilkår, man har for at træffe beslutningerne om den decentrale kraftvarmeudbygning og især industriel kraftvarme, er noget, der ligger fast.

Derfor vil jeg opfordre til, at en hovedkonklusion på dette her er, at man også fra de partier, der står bag beslutningsforslag nr. B 78, også udadtil siger: O.k., vi prøvede, om vi kunne få ændret noget. Det kunne vi ikke. Lad os så stå sammen om, at der er ro over feltet i en overskuelig fremtid, således at vi får udløst disse mange investeringer især vedrørende industriel kraftvarme, som man lige nu – som man siger – står og skal beslutte sig for.

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg skal her afslutningsvis for det første sige tak for debatten, tak for indlæggene, og på forslagsstillernes vegne alligevel fastholde, at vi synes, vi har set en flig af nogle fornuftige bemærkninger fra hr. Poul Nielson. Nu var det godt nok hr. Ole M. Nielsen, der svarede for hr. Poul Nielson, men jeg går stadig væk ud fra, at de bemærkninger, jeg hørte om refusionsdelen, om energisyn, om løbende fritagelse for erhvervslivet, er noget, som regeringen vil sætte sig hen sammen med sin partner og overveje ganske alvorligt.

Vi har en national situation, hvor vi egentlig lige fra B 52-bombeflyet, som jeg tror jeg kaldte det dengang, over CO₂-pakkens førstebehandling i november 1991 og frem til i dag må erkende alle sammen, at det har været interes-